27/05/2024

Πατριάρχης Ιεροσολύμων: Ο θανατηφόρος ιός του πολέμου δοκιμάζει τη Λωρίδα της Γάζας

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Στην σκληρότητα και τον θανατηφόρον ιόν του πολέμου ο οποίος δοκιμάζει εδώ και μήνες τη Μέση Ανατολή και τη Λωρίδα της Γάζας αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ο οποίος προέστη της Θείας Λειτουργίας την Κυριακή του Παραλύτου, 26 Μαΐου, στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου της πόλης Ρέινε κοντά στη Ναζαρέτ.

Με τον Μακαριώτατο συλλειτούργησαν ο Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, οι Αρχιεπίσκοποι Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος και Μαδάβων κ. Αριστόβουλος, καθώς και Αγιοταφίτες Πατέρες.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας ακολούθησε δεξίωση. Εκεί, μεταξύ άλλων, **ο Πατριάρχης κ.κ. Θεόφιλος** μίλησε για την εορτή της ημέρας και τη θεραπεία του παραλυτικού ενώ για την κατάσταση στη Μέση Ανατολή και τον πόλεμο σημείωσε: *“Ὁ κόσμος ὅλος καί ἰδιαιτέρως ἡ περιοχή ἡμῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Λωρίδος τῆς Γάζης, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δοκιμάζεται ἀπό τήν σκληρότητα καί τόν θανατηφόρον ἰόν τοῦ πολέμου καί τοῦ καταναλίσκοντος πυρός αὐτοῦ (Πρβλ. Ἑβρ. 12-29). Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τήν ἀλαζονείαν τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων (Πρβλ. Α΄ Ἰωάν. 2-16), ἀλλά καί εἰς τήν ἁμαρτίαν, ὡς κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγων :” Πᾶς ὁ ποιῶν τήν ἁμαρτίαν καί τήν ἀνομίαν ποιεῖ καί ἡ ἁμαρτία ἐστίν ἡ ἀνομία” (Α΄ Ἰωάν. 3,4) Ἰδού λοιπόν διά τί ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός λέγει τῷ παραλυτικῷ ” ἴδε ὑγιής γέγονας μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μή χεῖρόν σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5,14). Ἡμεῖς δέ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα ἵνα περιπατῶμεν εἰς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, εἰς Τόν Ὁποῖον καί πιστεύομεν”, “ἵνα μή ἡ σκοτία ἡμᾶς καταλάβῃ”, (Ἰωάν. 12,35) Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά”.*

Πατήστε ΕΔΩ για να δείτε βίντεο

Αναλυτικά το ανακοινωθέν της Αρχιγραμματείας:

Τήν Κυριακήν τοῦ Παραλύτου, 13ην/ 26ην Μαΐου 2024, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλυτικοῦ ὑπό τοῦ Κυρίου, ὡς διηγεῖται αὐτό ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης (5,2-16) εἰς τήν Προβατικήν Κολυμβήθραν, τήν ἔχουσαν πέντε στοάς, παρά τόν Ναόν τοῦ Σολομῶντος.

Ὁ Κύριος διά τοῦ ζωοποιοῦ λόγου Αὐτοῦ συνέσφιγξε τά παραλελυμένα μέλη τοῦ κειμένου ἐν παραλυσίᾳ ἐπί τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη ἀνθρώπου καί ἔδωσεν Αὐτῷ τήν δύναμιν, ὥστε ᾖρε τόν κράββατον αὐτοῦ καί περιεπάτει.

Τό θαῦμα τοῦτο ἑωρτάσθη εἰς τήν παρακειμένην τῇ Ναζαρέτ κώμῃ τοῦ Ρέϊνε.

Ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτός ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ ὑπό τῶν Προσκόπων, τῶν Ἱερέων καί τοῦ λαοῦ καί προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τόν ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Ἀραβοφώνων καί Ρωσωφώνων Πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ὁ π. Συμεών, Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ψαλλούσης δεξιά καί ἀριστερά ἀραβιστί καί ἑλληνιστί τῆς χορῳδίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε διά τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

"Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, καί μεσούσης τῆς Ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστός ὀκτώ καί τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρός αὐτόν· θέλεις ὑγιής γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν· ὁ δέ λέγει πρός αὐτόν· Ἆρόν σου τήν κλίνην, ἴδε, ὑγιής γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος", ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνῳδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ τάς νόσους καί πάθη ἰώμενος Θεός καί Σωτήρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον, Κυριακήν τετάρτην ἀπό τοῦ Πάσχα ἐν τῷ περικαλλεῖ τούτῳ Ναῷ τῆς ἐν Ρένε ἀξιεπαίνου Ρωμαιορθοδόξου Κοινότητος ὑμῶν, ἵνα εὐχαριστιακῶς

συνεορτάσωμεν τό ὑπό τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ μνημονευόμενον θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου ἀνθρώπου.

Εἰς τό σημερινόν Εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα διακρίνομεν δύο τινά: πρῶτον τόν ἐπί τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη ἔχοντα τήν ἀσθένειαν αὐτοῦ παράλυτον ἄνθρωπον, τόν ἐλπίζοντα τήν θεραπείαν αὐτοῦ εἰς τήν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. "Ἄγγελος γάρ κατά καιρόν κατέβαινεν ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ καί ἐταράσσετο τό ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβάς μετά τήν ταραχήν τοῦ ὕδατος ὑγιής ἐγίνετο ᾧδήποτε κατείχετο νοσήματι", (Ἰωάν. 5,4), λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Καί δεύτερον, τήν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ ἐπί τοῦ τόπου τῆς προβατικῆς Κολυμβήθρας λέγοντος τῷ παραλύτῳ ἀνθρώπῳ: "θέλεις ὑγιής γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δέ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει. λέγει αὐτῷ ὁ ᾽Ιησοῦς· ἔγειρε, ἆρον τόν κράβαττόν σου καί περιπάτει", (Ἰωάν. 5, 6-8).

Κατά τούς ἐγκρίτους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός ἐπιλέγει μεταξύ τῶν πολλῶν ἀσθενῶν τόν συγκεκριμένον παράλυτον, διά νά καταδείξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος γενικώτερον εἶναι ἕνα μεγάλο τραῦμα ἀφ᾽ ἑνός καί ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, εἶναι μοναδικός καί ἀναμφισβήτητος ἰατρός τοῦ ἀνθρωπίνου σωματικοῦ καί ψυχικοῦ τραύματος, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: "ὅπου ἄν φανῇ Ἰησοῦς, ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία · κἄν τε γάρ ἴδῃ τελώνην καθήμενον ἐπί τοῦ τελωνείου, τοῦτον Ἀπόστολον καί Εὐαγγελιστήν ποιεῖ, κἄν μετά νεκρῶν ταφῇ, νεκρούς ἐγείρει· καί τυφλοῖς μέν τό βλέπειν χαρίζεται, κωφοῖς δέ τό ἀκούειν. Καί τάς κολυμβήθρας περιέρχεται οὐ τάς οἰκοδομάς ζητῶν, ἀλλά τούς νοσοῦντας ἰατρεύων". [Καί ἁπλούστερον· ὅπου φανῇ ὁ Σωτήρ ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Πηγαίνει νά συναντήσῃ τόν Ματθαῖον τόν τελώνην καί ὄχι μόνον νά τόν κάνῃ μαθητήν Του, ἀλλά καί Ἀπόστολον καί Εὐαγγελιστήν. Ἀνασταίνει τούς νεκρούς, στούς τυφλούς χαρίζει τό φῶς, στούς κωφούς τήν δυνατότητα νά ἀκούουν. Περιέρχεται τίς κολυμβῆθρες τοῦ νεροῦ, ὄχι τόσον διά νά θαυμάσῃ τά οἰκήματα, ἀλλά " τούς νοσοῦντας ἰατρεύων".

Τό ὅτι μέν ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ μέγα τραῦμα, δηλαδή νόσημα ψυχικόν καί σωματικόν, ὁ δέ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἰατρός τοῦ ἀνθρώπου, συμμαρτυρεῖ καί ὁ ψαλμῳδός λέγων: "Εὐλόγει ἡ ψυχή μου τόν Κύριον... τόν εὐϊλατεύοντα πάσας τάς ἀνομίας σου, τόν ἰώμενον πάσας τάς νόσους σου", (Ψαλμ. 102, 1,3).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Κύριος συγχωρεῖ καί θεραπεύει οὐχί μόνον τό ἠθικόν κακόν τοὐτέστιν τήν ἁμαρτίαν, ἀλλά καί τό φυσικόν κακόν τοὐτέστιν τήν νόσον.

Διό καί ἐπιτακτικῶς λέγει ὁ Ἰησοῦς τῷ παραλυτικῷ: "ἔγειρε, ᾆρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει", (Ἰωάν 5,8). Ἑρμηνεύοντες τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον, ὁ μέν Ἱερός Χρυσόστομος λέγει: "Οὐκ ἀνίστησι μόνον, ἀλλά καί τό κλινίδιον ᾆραι

κελεύει, ὥστε καί τό γινόμενον πιστώσασθαι θαῦμα καί μηδένα νομίσαι φαντασίαν εἶναι τό γεγενημένον ἡ ὑπόκρισις", ὁ δέ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, "θεοπρεπές τό ἐπίταγμα καί τῆς ὑπέρ ἄνθρωπον δυνάμεως τε καί ἐξουσίας ἐναργεστάτην ἔχων τήν ἀπόδειξιν. Οὐ γάρ ἐπεύχεται τῷ κειμένῳ τῆς ἀρρωστίας τήν λύσιν, ἵνα μή κατά τινας φαίνοιτο καί αὐτός τῶν Ἁγίων Προφητῶν, ἀλλ' ὡς τῶν δυνάμεων Κύριος ἐξουσιαστικῶς ἐπιτάττει γενέσθαι".

Ὄντως τό γινόμενον θαῦμα, ἡ θεραπεία δηλονότι τοῦ Παραλυτικοῦ, δέν ἦτο φανταστική ἤ προσποιητή, ὁ δέ Χριστός ἐνήργησεν ὡς Κύριος τῶν δυνάμεων ἐξουσιαστικῶς καί οὐχί ὡς εἷς τῶν Προφητῶν. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι "ὁ Βασιλεύς τῶν βασιλευόντων καί Κύριος τῶν κυριευόντων, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὅν εἶδεν οὐδείς ἀνθρώπων, οὐδέ ἰδεῖν δύναται", (Α΄ Τιμ. 6, 15- 16) κατά τόν θεῖον Παύλον, διαπρυσίως διακηρύττει καί ὁμολογεῖ ἡ Ἁγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατά τήν τρέχουσαν ἑορτήν τῶν ἑορτῶν καί πανήγυριν τῶν πανηγύρεων τοῦ Πάσχα, τῆς λαμπροφόρου δηλονότι Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. "Χριστός τό καινόν Πάσχα τό ζωόθυτον θῦμα, ἀμνός Θεοῦ ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν κόσμου", ἀναφωνεῖ μεγαλοφώνως ὁ ὑμνῳδός τῆς Ἐκκλησίας.

Μετά ταῦτα εὑρίσκει αὐτόν [τόν Παράλυτον] ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ καί εἶπεν αὐτῷ: "Ἴδε ὑγιής γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μή χεῖρον σοι τι γένηται", (Ἰωάν. 5,14). Σχολιάζων τόν λόγον τοῦτον τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ἅγιος Κύριλλος λέγει: "διδάσκει δέ διά τούτων ὁ Κύριος ὡς οὐ μόνον εἰς τήν μέλλουσαν ἔσεσθαι κρίσιν, ἀποθησαυρίζει Θεός τοῖς ἀνθρώποις τά πλημμελήματα, (Πρβλ. Ρωμ. 2, 5-6), μαστιγοῖ δέ ποικίλως ἔτι ζῶντας ἐν σώμασι καί πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ πᾶσι δικάσοντος", (Πρβλ. Πράξ. 2,20). Ὅτι δέ πολλάκις πληττόμεθα πταίοντες καί λυποῦντες τόν Θεόν ἐπιμαρτυρήσει βοῶν ὁ σοφώτατος Παῦλος:

[Καί ἁπλούστερον, μέ αὐτα τά λόγια ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ὅτι ὁ Θεός ὄχι μόνον ἀποθησαυρίζει τῶν ἀνθρώπων τά πλημμελήματα διά τήν μέλλουσαν κρίσιν, ἀλλά ἐπίσης ὅτι Αὐτός μαστιγοῖ τούς ἀνθρώπους κατά διαφόρους τρόπους, ἐν ὅσῳ οὗτοι εὑρίσκονται ἐν ζωῇ σωματικῶς πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τῆς κρίσεως τῶν πάντων. Ὁ σοφώτατος Παῦλος θά μαρτυρήσῃ ὅτι πολλάκις πληττόμεθα, δοκιμαζόμεθα, ὅταν πταίωμεν καί λυποῦμεν τόν Θεόν]. "Διά τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί· εἰ γάρ ἑαυτούς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα· κρινόμενοι δέ ὑπό τοῦ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μή σύν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν", (Α΄ Κορ. 11, 30-32).

Μέ τόν λόγον Του, " ἴδε ὑγιής γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μή χεῖρον σοι τι γένηται", (Ἰωάν. 5, 14) , ὁ Ἰησοῦς ἐπεσήμανεν εἰς τόν θεραπευθέντα καί ὑγιαίνοντα Παράλυτον τόν μεγάλον κίνδυνον, τόν ὁποῖον ἐγκυμονεῖ ἡ ὑποτροπή, δηλαδή ἡ ἐπάνοδος εἰς τό ἁμαρτωλόν βίον ἤ καλλίτερον εἰπεῖν, ἡ ἐπανάληψις τῶν παραπτωμάτων τῆς ἁμαρτίας, τά ὁποῖα ἐπέφερον τήν σωματικήν καί ψυχικήν,

ἀλλά καί τήν ἀνίατον παραλυσίαν. Αἱ ἁμαρτίαι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, συγχωροῦνται, ἐφ᾽ ὅσον ἡ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εἰλικρινής. "Καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει", (Ψαλμ. 50,19), λέγει ὁ ψαλμῳδός. Παραμένουν ὅμως τά στίγματα τῆς ἁμαρτίας εἰς τήν ψυχήν, ὅπως παραμένουν καί εἰς τό σῶμα μετά ἀπό τήν θεραπείαν τῶν τραυμάτων, ὡς λέγει ὁ μέγας Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἀθανάσιος: "ὁ μετανοῶν τοῦ ἁμαρτάνειν παύεται, ἔχει δέ τῶν τραυμάτων τάς οὐλάς", διά τοῦτο καί ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἐπισημαίνει τήν ἀλήθειαν ταύτην λέγων: "μή γάρ δή ἐπειδή ἀκούεις μετάνοιαν δεδύσθαι ἀδεῶς καί τό ἁμαρτάνειν χώρει ... διότι κἄν θεραπευθῇς, ἡ οὐλή ἐλέγχει τό πάθος" . [Καί ἁπλούστερον, μετά λοιπόν ἀπό τήν μετάνοιαν καί τήν ἐξομολόγησίν σου, μή προχωρεῖς δίχως δέος / φόβον διά νά ἁμαρτήσῃς. Διότι, καί ἄν πάλιν θεραπευθῇς, ἡ οὐλή δείχνει ὅτι κάποιον πάθος ἐτραυμάτισε τήν ψυχήν].

Μέ ἄλλα λόγια, μετά τήν ὑποτροπήν ἡ ψυχή σκληρύνεται καί ἡ μετάνοια γίνεται πολύ δύσκολη, ὡς ἑρμηνεύει ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος λέγων: "Ὁ γάρ μηδέ τῇ προτέρᾳ τιμωρίᾳ βελτιωθείς ἐπί μείζονα ἄγεται κολαστήρια ὡς ἀναίσθητος καί καταφρονητής". Αὐτός ὁ ὁποῖος δέν ἐκαλυτέρευσε τόν ἑαυτόν του ἀπό τήν προηγούμενην τιμωρίαν ὁδηγεῖται σέ χειρότερα κολαστήρια ὡς ἀναίσθητος καί καταφρονητής]. Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν τόν ἀπ᾽ αἰώνων ἐγείραντα νεκρούς καί μετά τοῦ ὑμνῳδοῦ εἴπωμεν: "Παράλυτον ὡς ἤγειρας Χριστέ, τήν παρειμένην μου ψυχήν ὑγίωσον, παραβάσεσι, καί βαδίζειν με τάς σάς ὀρθάς εὐόδωσον τρίβους". Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη.

Ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησεν καί εἰς τήν δεξίωσιν διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Μετά χαρᾶς εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καί πατρί τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τήν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί, ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους καί μετέστησεν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἔχομεν τήν ἀπολύτρωσιν, τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν”· (Κολ. 1,11-14), κηρύττει ὁ μακάριος Παῦλος.

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἐντιμότατε Πρόεδρε καί ἀξότιμα μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή μεθ᾽ ὑμῶν Πασχάλιος Σύναξις πληροῖ χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως τήν καρδίαν ἡμῶν. Καί τοῦτο, διότι διακρίνομεν ὅτι καίτοι ὀλίγοι ἀριθμητικῶς,

ἀκατάσειστον ἐπί τῷ Θεῷ, Ὅς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους", (Κολ. 1,13), τήν ἐλπίδα τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως ἔχετε.

Ἡ ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, πηγή οὖσα τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν, ἀλλά καί μητέρα ἁπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, κηρύττει καί καταγγέλλει ἀκαταπαύστως καί ἀδιακόπως διά μέσου τῶν αἰώνων, Χριστόν Ἐσταυρωμένον καί Ἀναστάντα οὐχί μόνον εὐαγγελικῶς καί πνευματικῶς, ἀλλά αἰσθητῶς καί φυσικῶς. "Ὅ ἦν ἀπ᾽ ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἑωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περί τοῦ λόγου τῆς ζωῆς", (Α΄ Ἰωάν. 1,1) κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καί Θεολόγου.

Τό Ρωμαιο-Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τοὐτέστιν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡμεῖς δέ πάντες κλῆρος καί λαός, εἴμεθα τά μέλη τοῦ σώματος Αὐτοῦ ἀφ᾽ ἑνός καί τό "λεῖμμα κατ᾽ ἐκλογήν" (Ρωμ. 11, 5) ἀφ᾽ ἑτέρου.

Τό δέ τοῦτο "λεῖμμα κατ᾽ ἐκλογήν" δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τόν πιστόν λαόν τοῦ Θεοῦ τόν καταγγέλλοντα τήν βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης. "Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ", λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, (Α΄ Ἰωάν. 4,16). Ὁ δέ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἐπικαλούμενος τήν ὑπομονήν τοῦ Ἰώβ λέγει: "καί τό τέλος Κυρίου εἴδετε, ὅτι πολυεύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καί οἰκτίρμων", (Ἰακ. 5,11).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἄπειρον ἀγάπην, φιλανθρωπίαν καί εὐσπλαγχνίαν εὐαγγελίζεται ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διά τῆς ἑορτῆς τῆς μνήμης τοῦ θαύματος τοῦ παρά τῇ προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ εὑρισκομένου παραλύτου ἀνθρώπου, τοῦ ἐπί τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη ἔχοντος τήν ἀσθένειαν αὐτοῦ. (Πρβλ. 3,15).

Ὁ κόσμος ὅλος καί ἰδιαιτέρως ἡ περιοχή ἡμῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Λωρίδος τῆς Γάζης, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δοκιμάζεται ἀπό τήν σκληρότητα καί τόν θανατηφόρον ἰόν τοῦ πολέμου καί τοῦ καταναλίσκοντος πυρός αὐτοῦ (Πρβλ. Ἑβρ. 12-29). Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τήν ἀλαζονείαν τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων (Πρβλ. Α΄ Ἰωάν. 2-16), ἀλλά καί εἰς τήν ἁμαρτίαν, ὡς κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγων :" Πᾶς ὁ ποιῶν τήν ἁμαρτίαν καί τήν ἀνομίαν ποιεῖ καί ἡ ἁμαρτία ἐστίν ἡ ἀνομία" (Α΄ Ἰωάν. 3,4) Ἰδού λοιπόν διά τί ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός λέγει τῷ παραλυτικῷ " ἴδε ὑγιής γέγονας μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μή χεῖρόν σοι τι γένηται", (Ἰωάν. 5,14).

Ἡμεῖς δέ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα ἵνα περιπατῶμεν εἰς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, εἰς Τόν Ὁποῖον καί πιστεύομεν", "ἵνα μή ἡ σκοτία ἡμᾶς καταλάβῃ", (Ἰωάν. 12,35) Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά.

Ἀκολούθως ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν εἰς τήν Κοινότητα τοῦ Ρέϊνε ὡραιοτάτην εἰκόνα τῆς Θεοτόκου διά τήν προστασίαν τῆς ἐνορίας αὐτῶν.

Μετά ταῦτα, ὁ Μακαριώτατος ἠγίασε τό νέον κέντρον τῆς Κοινότητος, τό ὁποῖον ἱδρύθη ἐπί γῆς, ἥν ἠγόρασε τό Πατριαρχεῖον, τό ὁποῖον ὠνομάσθη "Μακάρ Ρούμ", ἤτοι " ἡ Ἑστία τῆς Ρωμηοσύνης".

ΜΡ
ΘΥ
ΙC
ΧC

مكتب
الجمعية